

har indsat disse nye Paragraffer, som vi ikke før have haft i Folketinget. Jeg haaber, at de ikke skulle lægge Sten i Vejen for Vedtagelsen af dette Lovforslag — det vil sige naturligvis ikke dette, men det, som den højtærede Minister forelagde oppe i Landstinget —, og jeg vil foreslaa det høje Ting her, at vi føre det foreliggende Lovforslag tilbage til den Skikkelse, det havde, da Ministeren forelagde det i Landstinget.

Ellinger: Flertallet i Landstinget har vist ganske overordentlig stor Imødekommen og stor Resignation med Hensyn til sit principielle Standpunkt i denne Sag. Det Lovforslag, som foreligger her fra Landstingets Side, er imødekommende overfor Folketingets Flertal, saa imødekommende, at man skulde tro, at det vilde være ret let for Flertallet her i Tinget i det væsentlige at tage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger. Den Omstændighed, at Venstre i Landstinget ved den endelige Afstemning undlod at stemme imod dette Lovforslag, tyder ogsaa paa, at man deroppe har anset Lovforslaget for at være meget imødekommende fra Landstingsflertallets Side. Der er dog vel ingen, der kan mene, at de, som vælges ind i Menighedsraadene, ikke bør opfylde de Betingelser, der ere opstillede i Lovforslagets § 11. Men er det saaledes, kan man dog formentlig ikke have noget imod, at disse Valgbarhedsbetingelser finde Udtryk i selve Lovforslaget. Heller ikke kan jeg tro, at man virkelig til sidst vilde have noget imod Opretholdelsen af den Bestemmelse i den første Menighedsraadslov, at Præsten er født Formand i Menighedsraadet, eller Bestemmelser som dem, der her findes om Anmeldelsespligt.

Dernæst foreslaas der fra Landstingets Højreflertals Side et kirkeligt Udvalg, som Ministeren skal have Bemyndigelse til at sammenkalde, naar han dertil finder Anledning, og dermed ere vi, forekommer det mig, i Virkeligheden nede ved det Minimum af Krav, som kan stilles til en Kirkeforfatning. Man maa og kan her i Rigsdagen ikke se bort fra, at Lovgivningsmagten i Henhold til Grundlovens Bestemmelser har nedsat et kirkeligt Udvalg med den Opgave at udarbejde et Forslag til en Kirkeforfatning, og der kan da, forekommer det mig, med Billighed fra Kirkens Side stilles den Fordring til Lovgivningsmagten, at den nu, naar der skal lovgives i denne Sag, tager Hensyn til, hvad der saaledes er kommet frem fra det kirkelige

Udvalgs Side, i Stedet for at man nu i det væsentlige lader dette Arbejde ligge. Hvis dette sidste skulde blive Resultatet, staa vi nu efter det sidste kirkelige Udvalgs Arbejde egentlig paa samme Standpunkt som efter de tidligere Kommissioners Arbejde: naar Sagen tages op igen ad Aare, maaske under gunstigere Forhold for Kirken, skal man igen begynde forfra. Jeg kan derfor ikke skønne, at man egentlig fra Venstres Side, fra Flertallets Side, kan have noget imod at gaa med til at oprette dette kirkelige Udvalg, der her er foreslaaet. Dets Indflydelse er jo ikke saa overordentlig stor, men det er en Institution, som, naar Ministeren maatte finde Anledning dertil, kan indkaldes og derved komme til at fungere til Kirkens Gavn.

Vi kunne derfor fra vor Side ikke anse det for heldigt, at Lovforslaget føres bort fra Landstingets Form over til Folketingets Affattelse, medmindre man kun vil bruge dette som en Vej hen imod et Fællesudvalg, hvad den ærede Ordfører for Flertallet (Moltesen) nævnede, thi i saa Fald er det ikke saa vanskeligt at gaa bort fra Landstingets Form. Men det er da ogsaa kun under den Forudsætning, at Sagen kommer til en Behandling, hvor man skal søge at finde Vej frem, at vi ikke saa skarpt modsætte os det ærede Medlems Forslag, som vi under andre Forhold maatte gøre.

Borgbjerg: Ligesom den højtærede Kultusminister har jeg den Opfattelse, at Sagen stiler imod et Fællesudvalg og hurtigst muligt bør havne der, og vi skulle derfor heller ikke fra vor Side lægge nogen Hindring i Vejen for, at Sagen føres til anden og tredie Behandling uden Udvalg. Imidlertid har jeg dog ment at maatte sige et Par Ord — det skal ikke blive mange — ved denne første Behandling, særlig om den Taktik, som jeg mener bør følges, hvis den højtærede Kultusminister og dette Tings Flertal virkelig ønske Sagen fremmet i en Form, som dette Tings Flertal og Ministeren selv mene at kunne være tjente med.

Sagen strandede i Ejør. Jeg udtalte den Gang — og jeg tror, senere Erfaringer have stadfæstet, at jeg havde Ret —, at naar Sagen strandede, var det sikkert i første Linie Kultusministerens egen Skyld. Han havde forelagt et Lovforslag, der ganske vist ikke fuldt ud tilfredsstillede os, men dog efter Omstændighederne vel var det mest frisindede, man under de nuværende Forhold kunde tænke sig forelagt